

Arrest

nr. 268 481 van 18 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TSHIBANGU KADIMA
Charles Parentéstraat 10/5
1070 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die *loco* advocaat J. TSHIBANGU KADIMA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, tot de Ika/Igbo-etnie te behoren en Christen te zijn. U werd geboren in Edo State en woonde daar van uw geboorte tot 2010. Hierna verhuisde u naar Agbor, Delta state. U verklaarde drie kinderen in Nigeria te hebben met een vrouw genaamd Joy: Best, Wisdom en Blessing.

In 2008 overleed uw vader, Ebo, terwijl u werkte als transporteur in Bayelsa State. Twee of drie weken na zijn dood, toen u terug was in Edo State voor de begrafenis, werd u benaderd door vijf mannen die u

nog nooit eerder had gezien. Zij vertelden u dat uw vader bij de geheime Ogboni-cult zat. Uw vader had een belangrijke positie binnen deze cult en deze mannen verlangden van u dat u de positie van uw vader zou overnemen. U weigerde echter, gezien u al Christen was en omdat u niets wist van deze cult. U wenste zich er dan ook niet mee te associëren. Deze mannen vertelden u hierop dat als u niet zou toetreden dat ze u zouden vermoorden.

In 2011 was u aan het werk in Bayelsa State als elektricien. U was op terugweg van Bayelsa naar Agbor, wanneer u werd ingesloten door meer dan zeven mannen. U probeerde om te keren, maar ook daar werd u ingesloten. U werd van uw motor getrokken, ze sloegen u met een stuk hout op uw neus en u viel op de grond. Ze probeerden uw motor af te pakken. Ze pakten de uitlaat van uw motor, die heel erg warm was omdat u al een lange afstand had afgelegd, en hielden deze tegen uw rug. Hiernaast sloegen en schopten ze u ook terwijl u op de grond lag. Uiteindelijk lieten ze u achter omdat ze dachten dat u dood was, een omstaander vond u echter en bracht u naar het algemeen ziekenhuis. U verbleef in het ziekenhuis voor een maand omdat u bang was dat ze u terug zouden komen pakken. U was er immers van overtuigd dat deze mannen werden gestuurd door de Ogboni. Wanneer u uit het ziekenhuis kwam, ging u naar de politie. Zij vertelden u echter dat u moest betalen indien u hun hulp wilde verkrijgen.

Later, in 2014, ging u het land dat u van uw vader erfde in Benin City bekijken. U deed dit twee keer per maand sinds de dood van uw vader in 2008. Toen u hier echter toekwam op die bewuste dag in 2014, bleek dat er zeker tien mannen waren die u vroegen wat u daar deed. U zei dat dit uw land was, maar de mannen antwoordden dat u geen recht had op dit land. U ging weg en toen u de volgende dag terugkeerde, waren die mannen daar opnieuw met machetes en geweren. U vluchtte weg.

In 2015 verliet u Nigeria. U ging naar Libië waar u moest werken om middelen te verzamelen om naar Europa te gaan. Eens u genoeg geld had verdiend ging u naar Italië. U arriveerde daar op 6 oktober 2016. U diende een verzoek voor internationale bescherming in (hierna VIB). Dit werd geweigerd. U vertrok vervolgens naar België waar u arriveerde in mei 2018. Op 6 december 2018 dient u een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Deze deelden u echter mee dat u terug moest naar Italië vanwege de Dublinprocedure. U bleef desondanks in België wonen.

In 2018 overleed uw moeder E. ook. U gaf aan dat ze mogelijks vergiftigd werd door de Ogboni. Daarnaast werd ook uw zoon W. gekidnapt eind 2020. U stelde dat de Ogboni hier ook mogelijks verantwoordelijk voor waren.

Op 23 december 2020 registreert u zich opnieuw voor een VIB bij de DVZ.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw VIB.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, verlaten te hebben wegens vrees voor vervolging door de Ogboni-cult. Uw vader was immers lid en na zijn dood moest u zijn positie overnemen, maar toen u weigerde, dreigden ze u te vermoorden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd worden door de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen die u bij de verschillende asielinstanties aflegde omtrent essentiële details binnen uw relaas.

Zo gaf u voor het overlijden van uw vader driemaal een ander jaartal op. Bij uw initiële registratie bij de dienst vreemdelingenzaken (hierna DVZ) vertelde u dat hij overleed in 2014 (verklaring DVZ, vraag 13, p. 6), maar bij uw tweede registratie vertelde u dat dit in december 2010 gebeurde (vragenlijst CGVS,

p.3). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan weer dat hij overleed in 2008 (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 8). Gezien het overlijden van uw vader het begin van uw problemen betekende, is het erg frappant dat u geen duidelijk antwoord wist te geven over het jaartal waarin hij is overleden.

Daarnaast legde u incoherente verklaringen over uw broer(s). In 2019 verklaarde u bij DVZ dat u twee broers had, waarvan één overleden was in 2015, Friday, en een andere die Ebo heette – zoals uw vader (DVZ, vraag 17, p. 8). In 2021 verklaarde u bij de DVZ dan weer dat u de enige zoon was (vragenlijst CGVS, p. 3) en tijdens uw onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u inderdaad een broer had, Friday, die stierf in 2006 (NPO, p. 9). Gezien uw probleem een opvolgingskwesitie betreft, is het (al dan niet) hebben van een broer een belangrijk element binnen uw relaas, uw problemen zien er immers helemaal anders uit indien er een broer in het verhaal is. Het feit dat u geen uniek antwoord wist te geven op deze vragen, tast zowel uw algemene geloofwaardigheid aan als die van uw relaas.

Verder is het ook zo dat uw gedrag niet te rijmen valt de met de ernst van de door u aangehaalde vrees.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u initieel over uw persoonlijke vervolging dat “als ik naar deze plaats ging dan volgden ze mij en als ik naar een plaats ging volgden ze mij, ze zochten mij alles wat ik deed, niemand wou mij nog een job geven, als iemand mij zocht voor een job, ze wilden mij niet gemakkelijk doen voelen, ze stuurden slechte jongens, met het kleine geld dat ik had moest ik weg (NPO, p. 13)” Tijdens het verdere verloop van dit onderhoud werd echter duidelijk dat uw persoonlijke vervolging zich beperkte tot twee concrete incidenten binnen een tijdspanne van zeven jaar. Na de initiële bedreiging in 2008 deed u drie jaar niets – evenals de Ogboni (NPO, p. 20). Toen u dan in 2011 werd aangevallen ging u achteraf naar de politie, waarop zij u antwoordden dat ze u enkel wilden helpen indien u geld zou geven. U zei hierop “dat ik geen geld had, en dan was het dat ik geld verzamelde en het was dan dat ik naar Libië ging.” (NPO, p. 15.) In de drie jaar die volgden gebeurde er opnieuw niets, zowel langs uw kant en langs die van de Ogboni. Vervolgens was er het landincident in 2014, maar u verklaarde bij de DVZ pas eind 2015 vertrokken te zijn uit Nigeria (vragenlijst DVZ, vraag 37). De inertie die zowel u als uw vervolgers tentoonspreidden blijkt absoluut niet te stroken met de ernst van de dreiging die u aanvankelijk tijdens het onderhoud aanhaalde (zie supra). De ernst van uw vrees wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u na de dood van uw vader in 2008 tot aan het incident waarbij u werd aangevallen, nog tweemaal per maand terugkeerde naar Edo state, om het huis van uw vader te controleren (NPO, p. 20), waar u de initiële problemen had gekend (NPO, p. 17). Het feit dat u zo frequent terugkeerde naar de plaats waar uw leven werd bedreigd (NPO, p. 14), valt niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees.

Verder stelde u dat u niet wilde toetreden tot de Ogboni, omdat u er niets van kende. Wanneer u initieel werd gevraagd om wat meer over de cult te vertellen stelde u “mensen die ik vroegen, ik kende ze niet namelijk, mensen zeiden, ze zijn gevaarlijk en slecht (NPO, p. 13).” Daarna stelde u dan weer dat u nooit geruchten over hen hoorde en herhaalde u meermaals dat u niet wist wat ze deden (NPO, p. 18-19). U vroeg echter ook niet wat ze deden (NPO, p. 19). Van iemand die gerekruteerd wordt door een bepaalde organisatie kan er nochtans verwacht worden dat deze op zijn minst een beetje informatie vergaart over wat deze organisatie precies inhoudt, voor dat hij weigert toe te treden.

Bovendien moet gewezen worden op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde omtrent de vervolging die u en uw familieleden ondergingen.

Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de Ogboni u benaderden in – zo dacht u – de maand maart (NPO, 14), ongeveer twee tot drie weken na de dood van uw vader in 2008 (NPO, p. 7, 8). U vertelde aan de Ogboni dat u niet wilde toetreden waarop zij u vertelden dat u zo uw leven zou riskeren (NPO, p. 14). Hierna ging u weg, waarop u na enkele maanden in Bayelsa state werd aangevallen, waarbij u verwondingen opliep die tot op heden een litteken nalaten. Wanneer u gevraagd werd naar de precieze locatie sprak u initieel over Yenagoa. Wanneer de dossierbehandelaar u vroeg om dit neer te schrijven, stelde u: “als u dit niet kent, mag u Amassama neerschrijven (NPO, p. 15).” Later stelde u dan weer dat deze aanval helemaal niet in Bayelsa state was, maar wel in Agbor (NPO, p. 19). Dit mag frappant genoemd worden gezien de twee plaatsen die u eerder noemde wel degelijk in Bayelsa state liggen, en wel een heel eind van de stad Agbor (ruim 200 km) (zie info toegevoegd aan de blauwe map van het dossier). Verder stelde u iets later dat de aanval in 2011 was (NPO, p. 15), terwijl u kort daarvoor nog verklaarde dat dit enkele maanden na uw vader zijn dood was (NPO, p. 13). Ook over de aanvallers zelf legde u uiteenlopende verklaringen af.

Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg of de mensen die u aanvielen dezelfde mensen waren die u voorheen hadden aangesproken, stelde u aanvankelijk van te denken dat het dezelfde mensen waren die ze hadden gestuurd, maar u zegt er meteen bij het eigenlijk niet te weten, aangezien u hen nooit eerder had gezien (NPO, p. 15). Later, gevraagd of u de mensen herkende toen ze u aanvielen, stelde u van niet. Hierop werd u gevraagd hoe u dan wist dat ze gelinkt waren aan de Ogboni. U antwoordde hierop dat "iemand u bedreigd heeft, als er dan iets misgaat, dan denk je gewoon dat zij het zijn (NPO, p.19)." Het feit dat u op korte tijd over drie essentiële elementen (waar, wanneer, wie) van het vervolgingsfeit tegenstrijdige dingen beweerde, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen op fundamentele wijze.

Verder haalde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een incident in Benin City aan in 2014. U vertelde dat u enkele stukken land kocht en dat ze dit van u afnamen – eerder had u bij de DVZ ook gesteld dat u een stuk land in Benin kocht en dat dit werd ingenomen. Wanneer u gevraagd werd wanneer u deze landen kocht stelde u plots dat ze aan u werden gegeven door uw vader (NPO, p. 16). Wanneer u werd gevraagd of u de mensen herkende die het land innamen, antwoordde u van niet. Vervolgens vroeg de dossierbehandelaar bij het CGVS u hoe u dan wist dat deze van de Ogboni cult waren. U antwoordde: "ik weet niet wie dit zou doen, als zij het niet waren, het slaat op niets dat ze mij miserie zouden geven als het zij niet waren, want zij waren de enige personen die mijn leven wouden vernietigen. (NPO, p. 17)" Nochtans, aangezien grond ook waarde op zich heeft, en u bovendien verklaarde dat de mannen die uw land innamen verklaarden dat u er geen recht op had en dat zij er een huis zouden bouwen, kan niet ingezien worden waarom u er zomaar vanuit gaat dat het de Ogboni betreft die u het leven zuur willen maken. Evengoed kunnen het mensen zijn die zich uw grond wilden toe-eigenen voor eigen gebruik. De vaststelling dat dit incident bovendien zeven jaar na de initiële benadering door de Ogboni plaatsvond, draagt verder bij tot de conclusie dat u geenszins zeker kan zijn dat het inderdaad de Ogboni waren die uw land in beslag namen.

Verder legt u geen verklaringen af met betrekking tot dit grondconflict in 2014 waaruit kan afgeleid worden dat u enige pogingen ondernam om zekerheid te verkrijgen over de personen die uw land innamen, of enige stappen ondernam om uw eigenaarschap te bewijzen. U stelde slechts dat u werd weggejaagd, dat u liep voor uw leven en dat dit belangrijker was dan de plek die ze wilden nemen (NPO, p. 17). Aangezien u geen enkele zekerheid had dat het inderdaad dezelfde mensen waren die u eerder bedreigden, is het bijzonder opvallend dat u verder niets ondernam om te proberen uw land terug te krijgen. In elk geval haalt u geen verdere incidenten in verband met dit grondconflict aan tussen het eerste incident in 2014 en uw vertrek, dat pas eind 2015 plaatsvond (verklaring DVZ, vraag 37, p. 12), waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat u om deze redenen vervolging te vrezen heeft bij een terugkeer naar Nigeria.

Uit het bovenstaande dient geconcludeerd dat u in geen geval enige vervolging door de Ogboni aannemelijk heeft weten maken in uw hoofde, noch andere feiten aanhaalt die ernstig genoeg zijn om een terugkeer naar Nigeria in de weg te staan. Bijgevolg kan er nog slechts weinig geloof worden gehecht aan de vervolging die uw familieleden, meer bepaald uw moeder en uw zoon, na uw vertrek zouden ondergaan hebben, wat ook blijkt uit de compleet incoherente verklaringen die u hierover aflegde.

Met betrekking tot de vervolging die uw moeder zou ondergaan hebben, kan het volgende opgemerkt worden. Vooreerst veranderen uw verklaringen over haar eveneens doorheen de procedure. Zo stelde u bij DVZ in 2019 nog dat uw moeder in Delta state verblijft, terwijl uw vader in 2014 overleed (verklaring DVZ, vraag 13, p. 6). In 2021 verklaart u echter dat ze uw moeder hebben aangevallen en gedood (zie 'vragenlijst CGVS', ingevuld door DVZ, pt. 3.5, in het administratief dossier). Tijdens het onderhoud stelde u dan weer dat uw moeder reeds in 2018 overleed (NPO, p. 10), dus nog voor uw eerste onderhoud bij de DVZ, waar u echter nooit vermeldde dat uw moeder overleed. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het geenszins vaststaat dat uw moeders overlijden een daad van vervolging betreft. Zo stelde u letterlijk over de vergiftiging van uw moeder: "ze nam gewoon een klein drupje water en het was dan dat ze op gaf, we weten eigenlijk niet wie het heeft gedaan (NPO, p. 17)" Wanneer ter bevestiging werd gevraagd of u niet zeker was hoe ze stierf stelde u: "nee ik ben het niet zeker, mijn moeder baarde 9 kinderen, 5 ervan zijn gestorven, misschien is de kracht gewoon weggegaan (NPO, p. 17)." Nochtans verklaarde u bij de DVZ wel uitgesproken dat ze werd aangevallen en gedood.

Wat betreft de verdwijning van uw zoon W. stelde u: "In Nigeria ben ik bang, de Fulani kunnen daar hun werk doen, de cult kan nog steeds zijn werk doen, ik bid tot god dat hij nog steeds leeft. Ik weet niet of

het deze personen waren die hem meenamen of deze personen die hem meenamen. (NPO, p. 18)” Ook hier gaf u dus expliciet aan wie uw zoon ontvoerde.

In deze context moet bovendien gewezen worden op uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw kinderen. Deze houden namelijk absoluut geen steek. Bij uw initiële registratie bij de DVZ verklaarde u immers maar één kind te hebben, B., die op dat moment zes jaar oud was (DVZ, vraag 16, p. 8). Later stelde u echter plots drie kinderen te hebben. Ten eerste B., geboren in 2004, vervolgens F., geboren in 2006 en tot slot B., geboren in 2014. U verklaarde toen ook dat uw zoon F. – en niet W. – werd gedood door de Ogboni (vragenlijst CGVS, p. 3). Bij het CGVS verklaarde u (in juni 2021) opnieuw iets anders over uw kinderen. U stelde drie kinderen te hebben: ten eerste B., die 9 jaar oud was, vervolgens W. die vier jaar oud was en dan nog B. die 3 jaar oud was – wat anatomisch moeilijk ligt, gezien u reeds in 2015 vertrok uit Nigeria (NPO, p. 10). Toen u werd geconfronteerd met deze moeilijkheid, stelde u dat W. zes jaar was en B. vijf jaar. Het mag duidelijk wezen dat er met al deze verklaringen omtrent uw kinderen heel wat problemen zijn. Het mag ten eerste verbazen dat de hoeveelheid kinderen die u heeft, hun leeftijd, hun namen, alsook de problemen die zij ondervonden, veranderde naargelang de periode waarin u uw verklaring aflegde. Verder mag het als zeer frappant beschouwd worden dat u niet wist wat de volledige naam van de moeder van uw kinderen is. U wist dan ook niet te overtuigen dat u daadwerkelijk deze kinderen heeft verwekt. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw tweede zoon vervolgd werd. Dit geeft dus zeker geen extra gewicht aan uw relaas. Integendeel, het ondermijnt zowel de geloofwaardigheid van uw relaas als uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien – indien we alle tegenstrijdigheden en gebrekkige details zouden negeren en de vervolging als waar zouden aannemen (quod non) – slaagde u er op geen enkel moment in om de Ogboni, uw zogenaamde vervolgers, te linken aan effectieve vervolgingsfeiten. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt dan ook volledig onderuit gehaald.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat uw aangehaalde problemen met de Ogboni-cult niet geloofwaardig zijn. U wist dan ook niet te overtuigen dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van vrees voor vervolging door de Ogboni-cult.

U legde verder geen begin van bewijs voor inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Ter volledigheid dient er ook op gewezen te worden dat u reeds een VIB indiende in Italië en dat uw verzoek werd afgewezen. U verklaarde dezelfde redenen aangehaald te hebben voor de Italiaanse asielautoriteiten als voor de Belgische (NPO, p.12).

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie ‘COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est’ van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staten Edo en Delta te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staten Edo en Delta actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staten Edo en Delta aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. Verzoeker voert in het verzoekschrift als enig middel het volgende aan:

*"- Weigering vluchtelingenstatus - Schending van artikel 1 A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet;
- Schending van Artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)
Weigering van het subsidair beschermingsstatuut -schending van artikel 48/4, § 2, a en b vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de RICHTLIJN 2004/83/EG VAN DE RAAD;
- Schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."*

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"Al met al kan behalve de kennelijke beoordelingsfout van het CGVS gemakkelijk een precies beeld worden gevormd van de niet-nakoming van de motiveringsplicht van artikel 62, § 1, van de wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, die in de bestreden beschikking is vastgesteld; de motiveringsplicht van artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, die in de bestreden beschikking is vastgesteld, is dus niet nagekomen.

Uit de motivering van het bestreden besluit valt niet op te maken waarom verzoekster, die meermaals aangevallen is en wiens zoon op dit moment vermist is en bovendien wordt bedreigd, geen bescherming kan krijgen. De motivering zo beknopt en partieel is dat verzoeker concludeert dat er geen reden is voor het bestreden besluit. Dat met zekerheid kan worden geconcludeerd dat artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, alsmede de artikelen 48/3 en 43/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen, zoals tot op heden gewijzigd, in casu van toepassing zijn;

In de bestreden beslissing worden volgende argumenten aangehaald ter verantwoording van de conclusie tot ongelooftwaardigheid van de asielmotieven van verzoeker: [...]

Verzoeker zal hieronder de argumentatie van verwerende partij weerleggen aan de hand van concrete verwijzingen naar verklaringen in het dossier en dossierstukken.

(i) Het relaas van verzoeker zou tegenstrijdigheden en inconsistenties bevatten die de geloofwaardigheid ervan zou ondermijnen, De verklaringen van verzoeker over de vervolging die hij en zijn familie ondergingen zouden tegenstrijdig zijn.

Het feit dat de verklaringen van verzoeker afwijkend zijn dient enerzijds niet te verbazen maar is anderzijds ook met geheel correct. Verweerder gaf tijdens zijn ondervragingen aan dat hij moeite heeft met dingen correct te herinneren.

Bovendien vertrok verzoeker uit Nigeria in 2015 maar kwam pas twee jaar later aan in Italië en werd voor het eerst ondervraagd in België in 2018. Die driejarige tijdsperiode en de vrees voor zijn leven en gescheiden te zijn van zijn familie leidt tot lichte incoherenties die op geen enkele manier de vrees voor vervolging en dood ten hoofde van verzoeker wegnemen.

Daarnaast is de verzoeker, zelfs bij het overlijden van zijn moeder niet ter plekke en kan zich enkel baseren op de informatie die hij krijgt van de overblijvende familieleden.

Omtrent het lidmaatschap van zijn vader in de Ogboni-cult herinnert verzoeker zich enkel wat derden (de leden van die cult of later, kennissen) hem verteld hadden. Omdat hij zelf meermaals aandrang niets ervan te weten kan het aangeven van incoherente verklaringen omtrent de activiteiten van die cult niet bestempeld worden als een element die afbreuk doet aan zijn aanvraag.

Het is vanaf de dood van de vader, de bedreigingen, de rouwperiode dat alles troebel wordt en verzoeker te kampen heeft met vage herinneringen en weinig tijdsbesef tussen deze gebeurtenissen.

De tegenstrijdigheden waarop verweerder hamert in de bestreden beslissing, zijn dan ook te wijten aan (i) de rouwperiode als gevolg van de dood van de vader en (ii) de driejarige tijdspanne in illo tempore in combinatie met de reeks traumatiserende gebeurtenissen die zijn geheugen mogelijks tracht te verdringen. Bovendien is het duidelijk dat er sterke gelijkenissen zijn in de relazen van verzoeker maar dat deze af en toe vertroebeld zijn, hetgeen er juist op wijst dat ieder zich beroept op het eigen geheugen.

De verklaringen van verzoeker zijn om deze redenen geloofwaardig.

(ii) Het gedrag van verzoeker zou niet te rijmen vallen me de ernst van de door hem aangehaalde vrees

Verwerende partij stelt verder in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoeker zou niet te rijmen vallen me de ernst van de door hem aangehaalde vrees.

Deze verklaring kan bezwaarlijk leiden tot de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoeker. Het feit dat er in drie jaren niets gebeurde verandert niets aan het gegeven dat die aanvallen degelijk wel hebben plaatsgevonden. Verzoeker geeft meermaals aan dat hij zich vaak verplaatste. Dit verklaart waarom de leden van de Ogboni-cult hem niet altijd troffen.

Bovendien werd hem volgens de notities verboden zich te begeven op de gronden die hij van zijn vader had ontvangen en vermeed hij ook de plekken waar hij werd aangevallen. De verzoeker leefde als ware met het idee dat hij op ieder moment aangevallen kon worden, ieder mens heeft recht op een zorgeloos leven ongeacht de tijdspanne of het aantal keer dat hij bedreigd wordt."

Verzoeker besluit:

"Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de bewering van verweerder aangaande de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoeker niet kan worden gevolgd, zodat verzoeker ter zake verzoekt aan Uw Raad om zich opnieuw over zijn zaak te buigen in haar totaliteit teneinde hierover uitspraak te doen rekening houdende met zijn verklaringen en mogelijke bijkomstige vragen die Uw Raad zou hebben. Op basis van al ha: voorgaande, is er geen enkele reden voorhanden om verzoeker het voordeel van de twijfel dat zij genieten te ontnemen.

In zoverre het bestreden besluit beslist tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker meent hij dan ook dat dit een schending inhoudt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker was namelijk persoonlijk slachtoffer van een daad van vervolging, met name lichamelijk geweid door toedoen van de leden van de Ogboni-cult. Diezelfde leden stelden ten aanzien van de kinderen en moeder van verzoeker eveneens daden van vervolging, met name bedreigingen evenals de ontvoering van zijn zoon. Deze daden van vervolging houden bovendien verband met de godsdienstige overtuiging van de vader van verzoeker. Ook het lot van andere personen zoals familieleden die dezelfde godsdienstige overtuiging delen kan tot bewijs dienen. Aangezien vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van de leden van de Ogboni-cult en de Nigeriaanse politie weigerde te helpen, kan verzoeker zich onmogelijk op hun bescherming beroepen.

De gegronde vrees voor vervolging moet bestaan op het moment waarop de overheid over de aanvraag beslist cast; bestaat in hoofde van verzoeker een reële vrees voor vervolging en daarmee gepaard gaande doodsb bedreigingen ten aanzien van verzoeker en zijn familie.

In hoofde van verzoeker bestaat bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. Minstens dient hij in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. De motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een

verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Nigeria uit vrees voor problemen met leden van de Ogboni-cult. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoeker, gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoeker legt geen enkel stuk neer ter staving van zijn identiteit, nationaliteit of relaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.
- Verzoeker gaf aanvankelijk te kennen dat zijn leven beheerst werd door achtervolgingen en problemen omwille van de Ogboni (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 13), terwijl uit zijn verdere relaas blijkt dat het twee incidenten, verspreid over zeven jaar, betreft. Het is duidelijk dat verzoeker zijn relaas tracht aan te dikken.
- Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die beweerdelijk in Edo state op de begrafenis van zijn vader door Ogboni-leden werd gezegd dat ze hem zouden vermoorden als hij niet zou toetreden, nadien vrijwillig nog twee keer per maand terugkeerde naar Edo state, gewoonweg om het huis van zijn vader te controleren.
- Verder blijkt uit verzoekers verklaringen een gehele onwetendheid over de Ogboni-cult, die hem nochtans wilde rekruteren en waarvoor hij het land ontvluchtte.

- Dat verzoeker geen enkele stap ondernam om te weten te komen wie hem precies had aangevallen bij het grondconflict in 2014, om zijn eigenaarschap te bewijzen of om zijn land terug te krijgen, bevestigd dat de feiten zich niet voordeden zoals verzoeker voorhoudt.
- Verzoeker legde ten slotte wisselende verklaringen af over (i) wanneer zijn vader overleden is, wat nochtans het begin van zijn problemen betekende; (ii) hoeveel broers hij had, wat uiterst relevant is gezien zijn probleem een opvolgingskwestie betreft; (iii) wanneer, waar en door wie hij de eerste keer aangevallen werd; (iv) het stuk land dat de aanleiding was van de tweede aanval alsook over de aanvallers bij dit incident; (v) het tijdstip en de oorzaak van de dood van zijn moeder; (vi) de verdwijning van zijn zoon en hoe deze zoon heette; (vii) het aantal kinderen dat hij heeft, hun leeftijden en namen.

5. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker moeite heeft met dingen correct te herinneren omwille van de rouwperiode als gevolg van de dood van de vader en de driejarige tijdsperiode in *illo tempore* in combinatie met de reeks traumatiserende gebeurtenissen die zijn geheugen mogelijks tracht te verdringen.

Er kan echter niet worden ingezien hoe het rouwproces of de verlopen tijd zou kunnen verklaren dat verzoeker geen eensluidende verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn eigen leven, zoals het overlijden van zijn vader, het aantal broers, de namen van zijn kinderen (waaronder degene die beweerdelijk ontvoerd werd) en de twee incidenten die hem het land deden verlaten.

De argumentatie in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien vormen de aangehaalde incidenten met de Ogboni een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren ze van determinerende invloed op zijn verdere leven, waardoor ze redelijkerwijze geacht worden in zijn geheugen te zijn gegrift.

Waar in het verzoekschrift de onwetendheid omtrent het overlijden van zijn moeder wordt geweten aan het feit dat verzoeker niet ter plekke was en zich enkel kan baseren op de informatie die hij krijgt van de overblijvende familieleden, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers familieleden hem niet meteen op de hoogte zouden brengen van het overlijden van zijn moeder, zeker gezien dit - volgens één versie van de feiten - omwille van verzoekers problemen met de Ogboni zou zijn gebeurd.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker zich over de Ogboni-cult enkel herinnert wat derden hem verteld hadden. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij nooit geruchten over de Ogboni hoorde en dat hij eigenlijk niet wist wat ze deden. Hij zou ook zelf nooit gevraagd hebben wat ze deden. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kern van zijn asielrelaas, met name de Ogboni die hem willen rekruteren. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Dat verzoeker naliet enige informatie in te winnen en dat hij volgens het verzoekschrift zelfs aandrang om niets te weten, geeft blijk van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder wordt nog benadrukt dat verzoeker niet alleen onwetendheden wordt verweten, maar ook het geven van flagrant tegenstrijdige informatie aangaande zijn familie en levensloop. Bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt nochtans benadrukt: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw verzoek om internationale bescherming wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst CGVS, voorafgaand advies). Ook op het Commissariaat-generaal werd hem gezegd: *“Als u het antwoord niet weet op een vraag, zeg dat dan ook gewoon en zeg niets wat u niet weet. U moet zeker geen antwoorden proberen uit te vinden. Het is vandaag vooral belangrijk dat u de waarheid spreekt.”* (notities, p. 5).

Van verzoeker kon dan ook verwacht worden dat hij het zou aangeven indien hij bepaalde elementen niet (meer) wist omwille van het rouwproces of de verlopen tijd, wat hij echter heeft nagelaten door foutieve en wisselende verklaringen af te leggen.

6. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de leden van de Ogboni hem niet altijd konden treffen omdat hij zich vaak verplaatste, omdat hij zich hield aan het verbod om zich te begeven op de gronden die hij van zijn vader had ontvangen en omdat hij de plekken waar hij werd aangevallen vermeed.

Indien het op die manier mogelijk was om de Ogboni te vermijden, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker zich niet elders in Nigeria zou vestigen teneinde aan zijn vermeende problemen te ontkomen. Hoe dan ook wordt er voor het overige geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de beweerde incidenten.

7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. X en X, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

11. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze de "*artikelen 4, 15 en 18 van de RICHTLIJN 2004/83/EG VAN DE RAAD*" geschonden zouden zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS